

да порасте додѣ стане голѣмо и славно. Въ притчѣ-тѣ за сѣятель-тѣ той показа че само малцина отъ слушатели-ты на слово-то Божіе щѣхъ да ся покорятъ на ученіе-то му; а въ притчѣ-тѣ за плѣвель-ты показа, че даже и между малцинѣ-тѣ които приимахъ истинѣ-тѣ Божіѣ, ще ся намиратъ лицемери и измамени христіани; но сега, за да насърдчи ученицы-ты си, каза имъ че царство-то му макаръ и да ся вижда толкова малко, и макаръ че ще посрѣщне толкова много прѣпятствія, пакъ ще стане велико и славно царство. И самъ Христосъ когато лежеше въ ясли-ты, бѣше малко-то и прѣзрѣно-то зърно, което въ врѣме-то на Константина Великаго бѣше надвило на Язычество-то, и сега съ вліяніе-то изпълня половинѣ свѣтъ-тѣ, и още ще расте додѣ всички-ты челоуѣци познаѣтъ че Христосъ е Сынъ Божій и самый Спаситель на свѣтъ-тѣ.

П. Какво друго значеніе има тая притча?

О. Тя прѣдставява не само какъ щѣше царство-то Божіе да успѣва въ свѣтъ-тѣ, но и въ сърдце-то на всякой истиненъ Христіанинъ. Една дума, единъ стихъ, едно искрено желаніе за прощеніе сѣ като зърно синапово, което расте додѣ обладае всичкій-тѣ челоуѣкъ, и вмѣсто чадѣ на діаволъ-тѣ, прави го чадѣ Божіе и наслѣдникъ на вѣчнѣ-тѣ славы.

П. Коѣхъ другѣхъ притчѣхъ каза Христосъ?

О. Другѣхъ притчѣхъ имъ каза: Подобно е царство-то небесно на квасъ, който като го зѣ жена, скри го въ три мѣры брашно, докѣ ся вкиснѣ всичко-то. Ст. 33. Лук. 13; 20, 21.